

Κάθε πράγμα στον καιρό του κι η καραμέλα, φράουλα!

Ισμήνη Παφίτη

Μια φορά κι ένα καιρό, ήταν ένα μικρό αγόρι που βαριόταν πολύ. Βαριόταν και είχε πεθυμήσει τους φίλους του.

Ήταν αρχές καλοκαιριού και η ζέστη ήταν ήδη ανυπόφορη. Σαν να την έβλεπες μπροστά σου να στάζει σαν ιδρώτας πάνω σε όλα... Ακόμα και πάνω στους δείκτες των ρολογιών, εμποδίζοντάς τους να γυρίσουν και να ροκανίσουν την ώρα.

Το αγόρι λοιπόν καθόταν με το κόκκινο σορτσάκι του στο κάπως δροσερό πάτωμα της βεράντας του σπιτιού του και κοίταζε τα αυτοκινητάκια που ήταν αραδιασμένα κάτω.

Είχε τους αγκώνες πάνω στα διπλωμένα γόνατα και τις παλάμες να στηρίζουν τα μάγουλά του, τα οποία πίεζαν τα μάτια και τον έκαναν να μοιάζει με μαχητή του Σούμο.

Η μητέρα του παραδίπλα, διάβαζε συγκεντρωμένη. Μόλις κατάλαβε ότι το παιδί της είχε σταματήσει το παιγνίδι, αφού επικρατούσε μια ύποπτη ησυχία, άφησε το βιβλίο στο τραπέζι και το ρώτησε:

-Άρη μου, τι συμβαίνει;

-Τίποτα.

-Θες να παίξουμε μαζί;

-Όχι.

-Τι θα ήθελες;

-Να έρθουν τα Χριστούγεννα!

-Τι; Τα Χριστούγεννα; Βιάστηκες λίγο μου φαίνεται.

Ο μικρός Άρης ανασηκώθηκε και πήγε στη μαμά του, που τον αγκάλιασε.

-Και τι το κακό έχει να βιάζομαι; Μου αρέσουν τα Χριστούγεννα! Όλοι είναι χαρούμενοι, συναντιόμαστε με φίλους, τραγουδάμε, παίζουμε, γελάμε όλοι μαζί, τρώμε λιχουδιές!...Κι έρχεται κι ο Άγιος Βασίλης!

-Δεν έχεις άδικο. Ωραία είναι τα Χριστούγεννα.

Είπε η μητέρα του και σηκώθηκε.

-Προς το παρόν όμως, πάω να σου φέρω μια δροσερή λεμονάδα και τις μπογιές σου, για να ζωγραφίσουμε ό,τι θες!

Ο Άρης ξανακάθισε στο πάτωμα και έπιασε βαριεστημένα ένα μπλε αυτοκινητάκι. Το σήκωσε ψηλά προς τον ήλιο και καθώς έβλεπε τις ακτίνες να διαπερνούν τα μικρά του τζάμια, ξαφνικά κάτι του έκοψε το φως.

«Χο-χο-χο!» ακούστηκε μια χοντρή φωνή και ο Άρης πετάχτηκε πάνω.

Μπροστά του στεκόταν ένας ευτραφής κύριος με άσπρη γενειάδα και στρογγυλή κοιλίτσα που φορούσε ένα ολόσωμο μαγικό με κόκκινες και άσπρες οριζόντιες ρίγες.

-«Χο-χο-χο» νεαρέ!

Είπε ξανά ο χαμογελαστός κύριος και αναπήδησε.

Ο Άρης έμεινε αποσβολωμένος με τα μεγάλα καταπράσινα μάτια του να έχουν ανοίξει όσο δεν πάει άλλο.

Ο κύριος, εκτός από το παράξενο μαγικό, φορούσε ένα κόκκινο καλοκαιρινό καπέλο και κρατούσε ένα κόκκινο κουβαδάκι με ένα πράσινο φτυαράκι μέσα, ενώ στις τροφαντές του πατούσες είχε πράσινες σαγιονάρες με κουδουνάκια.

-Νεαρέ, με ζήτησες και ήρθα!

-Άγιε....Βασίλη;!

Ψέλλισε ο Άρης, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του 3 φορές.

-Χο-χο-χο! Μα ναι!

-Τι κάνεις εδώ;!

-Άκουσα το όνομά μου ενώ βρισκόμουν με τα ξωτικά σε μια... «ξωτική» παραλία. Χο-χο! Κατάλαβες; «Ξωτικά-ξωτική»! Χμ... Τελospάντων, μου φάνηκε πολύ παράξενο που με ανέφερε κάποιος καλοκαιριάτικα και ήρθα να δω τι θέλεις!

-Απίστευτο!

Αναφώνησε ο Άρης και ξεροκατάπιε.

-Λοιπόν, θα μου πεις τι συμβαίνει; Ήμουν στη μέση της κατασκευής ενός κάστρου από βρεγμένη άμμο και δεν πρέπει να αργήσω, γιατί αν στεγνώσει πριν το τελειώσουμε, «μπλουπ»!... Θα γίνει πίτα!

-Άγιε Βασίλη! Τι καλά που ήρθες! Πεθύμησα πολύ τα Χριστούγεννα! Και τις αγκαλιές και τα φιλιά! Μου έχουν λείψει τόσο πολύ!

-Αγαπημένο μου παιδί! Τα Χριστούγεννα είναι όντως μια πολύ ωραία περίοδος του χρόνου! Όμως είναι τον Δεκέμβριο κι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει.

-Μα γιατί;! Βαρέθηκα να περιμένω! Να, τώρα που ήρθες, μπορούν να έρθουν κι αυτά!

-Κάθε πράγμα στον καιρό του Άρη μου! Άσε που δεν μου πάει το μαγικό!... Πρέπει να έχουμε υπομονή. Αν ανυπομονούμε για τα πράγματα που θέλουμε να γίνουν, χάνουμε τα πράγματα που γίνονται τώρα! Απόλαυσε τις μέρες σου, απόλαυσε τις ώρες που περνάς στο σπίτι, παίξε, σκέψου πράγματα που θα ήθελες να ζήσεις, διάβασε βιβλία για να σε ταξιδέψουν, ανακάλυψε τον εαυτό σου! Έχε πίστη ότι τα καλύτερα θα έρθουν και ο χρόνος θα περάσει πριν το καταλάβεις!

-Άγιε Βασίλη μου, αλήθεια; Τα καλύτερα θα έρθουν;

-Ναι! Σου είπα ποτέ ψέματα;

-Όχι! Αφού δεν ξαναμιλήσαμε!

-Ε, είδες; Χο-χο-χο! Δεν σου είπα ψέματα κι ούτε θα σου πω ποτέ! Τώρα όμως πρέπει να φύγω...Και να θυμάσαι κάτι: δεν είναι κακό να βαριέσαι! Όταν βαριέσαι, το μυαλό σου μπορεί να γεννήσει χιλιάααδες ιδέες και μια μέρα να ανακαλύψεις κάτι που θα είναι χρήσιμο για όλο τον κόσμο!

-... Όπως το παγωτό-αυτοκινητάκι που κυλά χωρίς να λιώνει και μετά το τρως και από μέσα έχει καραμέλα, φράουλα;!

-Χμ, ναι, γιατί όχι;! Δεν θυμάμαι να μου είπε κάποιος ότι ένα τέτοιο αυτοκινητάκι-παγωτό δεν είναι χρήσιμο! Αντίο Άρη μου. Και μην ανησυχείς. Ξέρω ότι είσαι καλό παιδί, το δώρο σου οπωσδήποτε θα το πάρεις τα Χριστούγεννα!

-Θέλω να αγκαλιάσω τους φίλους μου! Και να παίξουμε! Και μια πυροσβεστική με αληθινό νερό!

- Το ξέρω! Η ευχή σου θα πραγματοποιηθεί, σου το είπα!

Ο Άρης χαμογέλασε καθώς ο Άγιος Βασίλης εξαφανιζόταν μέσα στις αχτίνες του ήλιου, όπως ήρθε.

-Άρη μου, μιλούσες μόνος σου;

Ρώτησε η μητέρα του, αφήνοντας την λεμονάδα και τις μπογιές στο τραπέζι.

-Ε, όχι μαμά. Δηλαδή ναι... Δηλαδή...

-Καλά, καλά, δεν πειράζει να μιλάμε που και που στον εαυτό μας! Έλα, θα ζωγραφίσεις κάτι;

-Ναι! Ξέρω τι θα φτιάξω!

Ο Άρης έπιασε τις μπογιές κι άρχισε να ζωγραφίζει με όρεξη. Η μητέρα του τον παρακολουθούσε με περιέργεια. Όταν τελείωσε, πάνω στο χαρτί είχε σχηματιστεί ένας ευτραφής κύριος με άσπρη γενειάδα, ροδαλά μάγουλα και στρογγυλή κοιλίτσα, που φορούσε ένα ολόσωμο μαγικό με κόκκινες και άσπρες οριζόντιες ρίγες, ένα κόκκινο καλοκαιρινό καπέλο, πράσινες σαγιονάρες με κουδουνάκια και κρατούσε ένα κόκκινο κουβαδάκι με ένα πράσινο φτυαράκι. Γύρω του παιδιά αγκαλιασμένα και στο πάτωμα μια κόκκινη πυροσβεστική που έριχνε νερό. Η μητέρα του έμεινε έκπληκτη.

-Μπράβο Άρη μου! Έβαλες πολλή φαντασία!

-Όχι και πολλή, μη νομίζεις! Και τώρα πάμε στην κουζίνα να φτιάξουμε κάτι χρήσιμο!

- Σαν τι δηλαδή;!

-Ένα παγωτό-αυτοκινητάκι που κυλά χωρίς να λιώνει και μετά το τρως και από μέσα έχει καραμέλα, φράουλα!